

Nr 11.

Ankom till riksdagens kansli den 30 april 1918 kl. 4 e. m.

Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 11 i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående beredande av rikligare tillgång och billigare pris å kalk och cement m. m.

I en inom andra kammaren väckt och till dess andra tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 267, har herr *Lovén* hemställt, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om skyndsamt utredning, huruvida icke genom anläggande av fabriker för statens räkning eller genom andra åtgärder rikligare tillgång och billigare pris kunde åstadkommas på kalk och cement, samt huruvida genom lagstiftningsåtgärder eller på annat sätt hinder bör resas för utländska medborgare eller bolag att inköpa eller äga skiffer- och kalkstenslager inom landet.»

Motionen.

Med avseende på motiveringen tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet, som vid behandlingen av ifrågavarande motion ansett det vara lämpligt att inhämta yttranden i ämnet av kungl. lantbruksstyrelsen och industrikommissionen, har, efter därom hos vederbörande statsråd gjord framställning, av nämnda myndighet och kommission fått mottaga de utlåtanden, som återgivas i bilagor.

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 13 saml. 2 avd. 10 häft. (Nr 11). 1

Utskottet.

Förevarande motion, vilken avser påkalla riksdagens uppmärksamhet för vidtagande av åtgärder, vilka kunna bidra till stegring i byggnadsverksamheten och därmed till avhjälpande av nu allmänt rådande bostadsbrist, tager närmast sikte på frågan, hur detta mål skall kunna uppnås genom nedbringandet av de höga priserna på byggnadsmaterialier, särskilt cement och kalk. Förutom för bostadsändamål framhålles vikten av riklig tillgång på nämnda ämnen till rimligt pris även för jordbruket, som behöver kalk som jordförbättringsmedel och cement till ladugårdar och andra ekonomibyggnader.

Att en tillfredsställande lösning av ifrågakvarande spörsmål vore av största betydelse, ligger i öppen dag, och anser utskottet motionens allmänna syfte värt beaktande. Huruvida de av motionären anvisade utvägarna verkligen äro av beskaffenhet att kunna effektivt befordra detta syfte, finner däremot utskottet vara starka tvivel underkastat.

Den i motionen gjorda hemställan går ut på en utredning angående lämpligheten dels att genom anläggande av fabriker för statens räkning eller annorledes bereda rikligare tillgång och billigare pris på cement och kalk, dels att genom lagstiftning eller på annat sätt hindra utländska medborgare att inköpa inom landet befintliga kalkstens- och skifferlager.

Vad först beträffar sistnämnda fråga, vilken för övrigt icke synes stå i närmare sammanhang med det huvudspörsmål, som i motionen avhandlas, får utskottet här endast erinra därom, att vid 1916 års riksdag (riksdagsskrivelse nr 156) lag blivit antagen om vissa inskränkningar i rätten att förvärva fast egendom eller gruva eller aktier i vissa bolag, varigenom utlännings rätt i berörda hänseende blivit föremål för reglerande. En skärpning av nämnda lag har därjämte innevarande riksdag varit föremål för omprövning. Några specialbestämmelser i fråga om förvärvandet av kalkstens- och skifferlager torde icke vara av behovet påkallade.

Vad åter angår det av motionären framställda yrkandet om statligt ingripande i kalk- och cementproduktionen genom fabriksanläggningar, står detta spörsmål givetvis i nära samband med frågan om möjligheten för redan existerande industri på detta område att hålla produktionen av nämnda varor uppe på den erforderliga nivån. De i motionen gjorda antagandena i detta avseende synas icke överensstämma med de verkliga förhållandena. Av industrikommissionens här bilagda yttrande framgår, att nuvarande cementfabriker vid tillräcklig bränsletilldelning kunna förse landet med dess nuvarande behov av varan och att de till och med, vid utnyttjande av full produktionskapacitet, kunna framställa minst

dubbelt så mycket cement, som normalt förbrukas. Den prisökning å cement, som ägt rum under världskriget, är icke att tillskriva ökad knapphet vare sig i följd av export eller minskad produktion, utan är fördyringen beroende på andra orsaker, främst de höga bränsleprisen ävensom arbets- och transportkostnadernas ökning. Beträffande kalkproduktionen framhåller lantbruksstyrelsen, att »om otillräcklig tillgång på kalk föreligger å den inhemska marknaden — något som under nuvarande förhållanden torde få anses vara fallet — lär emellertid orsaken därtill icke vara att närmast söka i ett för ringa antal kalkbruk utan fastmera däri, att stora svårigheter möta för ett stort antal av de redan befintliga att fullt utnyttja sin avverkningsförmåga». Den huvudsakliga orsaken härtill är att söka i de nu rådande transportsvårigheterna.

Att under sådana förhållanden för statens räkning anlägga nya cementfabriker och kalkbruk synes föga tillrådligt. Atminstone för nuvarande torde icke därigenom en åsyftad prisbillighet stå att ernå.

Motionären synes emellertid hålla före, att detta syfte även kan vinnas på andra vägar, bl. a. genom fraktlindringar å det bränsle, som åtgår till kalk och cement, ävensom genom utrönande, om ej i landet befintligt bränslematerial, t. ex. skiffer, kan tagas i bruk. Otvivelaktigt är, att bränslefrågan hör till dem, som i detta samband förtjänar den allra största uppmärksamhet, även om dess lösning i tillfredsställande riktning, såsom av industrikommissionens yttrande framgår, är förenad med utomordentliga svårigheter.

Spörsmålet om åstadkommande av större prisbillighet å kalk och cement är redan föremål för övervägande å skilda håll. Sålunda lærer folkhushållningskommissionen redan ha vidtagit vissa åtgärder för att åvägbringa prisreglering å jordbrukskalk, varjämte produktionskommittén har under utredning utsikterna för en ökning av kalkproduktionen. Vad cementen beträffar, ha vissa åtgärder av industrikommissionen vidtagits i prisreglerande syfte. Slutligen får utskottet erinra därom, att andra kammaren med anledning av en motion II: 298 innevarande riksdag beslutat att hos Kungl. Maj:t anhålla om föranstaltande av förnyade åtgärder för tillhandahållande bl. a. av billigt byggnadsmaterial. Utskottet förväntar, att vid en blivande utredning om dessa åtgärder även frågan om ett förbilligande av kalk och cement kommer att bli föremål för omprövning. Under sådana omständigheter synes det utskottet icke påkallat att ytterligare avlåta en skrivelse i ärendet.

Med anledning av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte till någon kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 23 april 1918.

På utskottets vägnar:

E. MOBERGER.

Närvarande vid förevarande ärendes slutbehandling: herrar *Moberger, Sjögren, Sköld, Fast, Sundling, Ander**, *Andersson* i Eliantorp, *Schill, Hansson* i Mora-Noret och *Svedberg*.

* Icke närvarande vid utlåtandets justering.

Bilaga 1.

Yttrande av lantbruksstyrelsen.

På framställning av Riksdagens Andra Kammarens andra tillfälliga utskott har Lantbruksstyrelsen blivit anbefalld att avgiva utlåtande över till samma utskott remitterade motionen nr 267 om skrivelse till Eders Kungl. Maj:t med anhållan om skyndsamt utredning, huruvida icke genom anläggande av fabriker för statens räkning eller genom andra åtgärder rikligare tillgång och billigare pris kunde åstadkommas på kalk och cement, samt huruvida genom lagstiftningsåtgärder eller på annat sätt hinder bör resas för utländska medborgare eller bolag att inköpa eller äga skiffer- och kalkstenslager inom landet.

Med återställande av remissakten får Lantbruksstyrelsen anföra följande.

Då endast första delen av den begärda utredningen torde beröra Lantbruksstyrelsens ämbetsförvaltning, har Lantbruksstyrelsen ansett sig böra inskränka sitt utlåtande att omfatta nämnda del. Lantbruksstyrelsen får därvid såsom sin mening framhålla, att en ökad produktion av jordbrukskalk visserligen tvivelsutan skulle vinnas genom upptagande av tillverkning vid ännu icke utnyttjade kalkförekomster. Om otillräcklig tillgång på kalk föreligger å den inhemska marknaden — något som under nuvarande förhållanden torde få anses vara fallet — lär emellertid orsaken därtill icke vara att närmast söka i ett för ringa antal kalkbruk utan fastmera däri, att stora svårigheter möta för ett stort antal av de redan befintliga att fullt utnyttja sin avverkningsförmåga, huvudsakligen och i främsta rummet på grund av att de icke kunna erhålla järnvägsvagnar ens i den utsträckning inneliggande order skulle kräva. Även brist på arbetskrafter lär inom flera orter göra sig gällande. Särskilt lära, enligt vad Lantbruksstyrelsen

inhämtat, de många kalkbruk, vilka vid kalkens bränning såsom bränsle använda skiffer, kunna utan större svårighet väsentligt öka sin årsproduktion, därest garanti lämnades dem, att de nu rådande transportsvårigheterna bleve undanröjda. Huruvida det under sådana förhållanden kan finnas anledning att för statens räkning anlägga nya kalkbruk synes Lantbruksstyrelsen tvivelaktigt. Därtill kommer att det i motionen antydda tvivelsutan synnerligen eftersträvansvärda önskemålet att undvika långa transporter av jordbrukskalk icke torde kunna uppnås på här antydd väg, då kalken förekommer endast inom vissa begränsade områden av landet och då kalkbruk där i regel redan torde vara i verksamhet.

I detta sammanhang anser sig Lantbruksstyrelsen böra meddela, att, enligt vad Lantbruksstyrelsen har sig bekant, produktionskommittén lär ha under utredning utsikterna för en ökning av kalkproduktionen genom upptagande av tillverkning vid ännu icke utnyttjade kalkförekomster.

Stockholm den 26 mars 1918.

Underdånigst
WILHEM FLACH.

Fredrik Egerström.

Erik Insulander.

Bilaga 2.

Yttrande av industrikommissionen.

Genom nådig remiss den 12 nästlidne februari har Kungl. Maj:t anbefallt Statens Industrikommission avgiva yttrande till Andra Kammarens andra tillfälliga utskott i anledning av framställning från utskottet rörande motion nr 267 om skrivelse till Kungl. Maj:t angående beredande av rikligare tillgång och billigare pris å kalk och cement m. m.

Motionen, som utmynnar i ett yrkande att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om skyndsamt utredning, huruvida icke genom anläggande av fabriker för statens räkning eller genom andra åtgärder rikligare tillgång och billigare pris kunde åstadkommas på kalk och cement, samt huruvida genom lagstiftningsåtgärder eller på annat sätt hinder borde resas för utländska medborgare eller bolag att inköpa eller äga skiffer- och kalkstenslager inom landet, motiveras därmed:

- 1) att byggnadsverksamheten hämmas av höga materialkostnader, som till icke oväsentlig del bero på höga cement- och kalkpriser;
- 2) att kalk och cement fördryas, dels på grund av export, särskilt av cement, dels ock genom det höga pris å bränsle, som i regel får inköpas och transporteras från annan ort än där råvaran för kalk och cement förekommer;
- 3) att bränslekostnaderna skulle kunna nedbringas antingen genom att staten beviljade fraktlindringar å bränsle, avsett för bränning av kalk och cement, eller att annat bränsle komme till användning, exempelvis skiffer.

Industrikommissionen får i anledning härav vitsorda, att de närvarande höga byggnadskostnaderna i viss mån orsakas av höga priser å såväl cement

som kalk. Huruvida ett nedbringande av priset å förenämnda varuslag skulle stimulera byggnadsverksamheten låter sig näppeligen förutsäga; dock är att anse, att detta knappast torde vara fallet i anseende därtill, att priserna å andra för byggnadsverksamheten viktigare material jämväl avsevärt gått i höjden. Därjämte ha arbetslönerna betydligt stegrats. En ökning av byggnadsverksamheten lär efter all sannolikhet förutsätta ett förbilligande av samtliga eller de flesta av de viktigare byggnadsmaterialierna.

Anledningen till att cement och kalk så ausenligt fördyrats under kriget är att tillskriva de höga bränslepriserna ävensom arbets- och transportkostnadernas ökning.

Vidkommande cement förefinnes sedan april 1917 ett avtal mellan Industrikommissionen och Svenska Cementförsäljnings Aktiebolaget, varigenom priser m. m. regleras. Enligt detta avtal följa cementpriserna en glidande skala, baserad på kolpriserna, och stiga och falla i viss överensstämmelse med dessa. Sålunda äger Cementbolaget i överensstämmelse med avtalet rätt att öka priset med ett belopp av 5 öre per fat cement för varje shilling, varmed priset å engelska kol ökas utöver 25 shillings per ton, eller 10 öre per fat cement för varje krona, varmed priset å tyska s. k. Staubkol ökas utöver 16: — kr. pr ton.

De närvarande priserna å cement äro kr. 22: — å 25: — per fat mot kr. 6: — å 7: — före kriget. I de förstnämnda priserna ingår en kolkostnad av 12: — å 13: — kr per fat och en fraktkostnad av 2: — å 4: — kr. per fat. Härav framgår, att prisökningen ingalunda är att tillskriva ökad knapphet i följd av export eller minskad produktion. Alltsedan exportförbudet trädde i kraft, den 19 maj 1917, har för övrigt någon export av cement ej ägt rum, och trots att produktionen föregående år avsevärt gått ned och fortfarande är betydligt under den normala, har förbrukning av cement under år 1917 kunnat tillgodoses i större utsträckning än under något tidigare år.

Nedanstående sammanställning av förbrukningen de senaste åren anger detta närmare:

	Import ton	Tillverkning ton	Export ton	Förbrukning ton
1913	12,119	390,110	137,073	265,156
1914	14,769	278,251	39,346	253,486
1915	15,540	306,102	60,534	261,108
1917				c:a 285,000

Produktionen under 1918 beräknas till c:a 170,000 fat per månad, under förutsättning att den nuvarande koltilldelningen upprätthålles. Härigenom skulle tillföras landet en årskvantitet av c:a 325,000 ton cement, vilket torde vara mer än vad som erfordras. Dessutom finnes möjlighet att öka produktionen till inemot det dubbla, enär fabrikernas tillverkningskapacitet endast till hälften utnyttjas med förhandenvarande koltilldelning. Vidare är att märka, att förutom de utvidgningar, som redan vidtagits eller planerats av de gamla fabriker, äro tvenne nya fabriker under uppförande å Gottland med en tillverkningskapacitet av inemot 100,000 ton årligen.

Av det anförda torde framgå att den brist å cement, som tidvis förefanns år 1917, icke lär ha kunnat undanröjts genom anläggande av nya fabriker, vare

sig genom ställtigt eller enskilt initiativ, utan allenast genom tillförande av mer bränsle. Bränslefrågan kommer fördens skull att framstå som den dominerande vid den inhemska cementtillverkningen. För att komma lättare tillrätta med denna fråga har av motionären föreslagits, att staten antingen beviljade fraktlindringar för det bränsle, som åtginge till kalk och cement, eller också att åtgärder vidtoges från statens sida för att utröna, om ej annat bränsle kunde komma till användning för framställning av kalk och cement, t. ex. skiffer.

Vad då först frågan om fraktlindringar vidkommer, torde i anseende till det höga pris å tyska kol — de kol som huvudsakligen användas —, som f. n. betalas å produktionsorten och den i jämförelse därmed mindre betydande sjöfrakten, något avsevärt förbilligande av cementen ej ernås genom fraktbidrag men väl dryga utgifter för statsverket åsamkas. Ett fraktbidrag av exempelvis 10: — kr. per ton kol — omkring 12,000 ton tilldelas cementfabrikerna f. n. månatligen — skulle innebära allenast en prissänkning av kr. 1: — per fat men för staten en månatlig utgift av 120,000: — kr. Järnvägsfraktning av kol inom landet för cementtillverkning torde endast i ringa mån förekomma.

Beträffande undersökningar rörande användande av skiffer vid bränning av cement, lär detta i intet fall låta sig göra på grund av cementugnarnas konstruktion (roterande ugnar, varuti kolet, förmalt till pulver, inblåses). Däremot torde skiffern äga vissa förutsättningar att användas för framställning av ånga.

Hittills har emellertid skiffrens låga bränslevärde i förening med höga transportkostnader lagt hinder i vägen för ett allmännare användande av densamma för nyssberörda ändamål.

Vad som åstadkommit ett fördyrande av cement gäller i stort sett även kalk — murbrukskalk såväl som jordbrukskalk. I avseende å jordbrukskalk har Industrikommissionen under hand erfarit, att Folkhushållningskommissionen vidtagit vissa åtgärder i syfte att åstadkomma en prisreglering å denna vara, och saknar Industrikommissionen därför anledning närmare ingå på hithörande spörsmål.

Vidkommande byggnadskalken voro priserna före kriget för skifferbränd silurkalk 90 öre per hektoliter om c:a 78 kg. mot kr. 2: 25 per hektoliter för närvarande, fritt produktionsorten, exclusive emballage. För kolbränd byggnadskalk voro motsvarande priser 2: — å 3: — kr. och 11: — å 14: — kr. per hektoliter om 125 kg., likaledes fritt produktionsorten, exclusive emballage. Prisstegringen i det förra fallet beror till större delen på ökade arbetskostnader, i det senare fallet på ökade bränslekostnader.

Den snabba prisstegringen, särskilt å kolbränd kalk, har givit Kommissionen anledning att med uppmärksamhet följa därmed sammanhängande förhållanden, och har Kommissionen för avsikt att, i den mån det befinnes nödvändigt, ingripa i prisreglerande syfte.

Förutom de ökade arbets- och bränslekostnaderna i förening med ökade kostnaderna för emballage ha fraktfördyringarna bidragit till att bringa priserna å murbrukskalk i höjden. Emballagekostnaderna för denna kalk lära sannolikt ej kunna nedbringas eller undgås, såvida ej kalken utslutande säljes lös i vagnslaster. En sänkning av frakttariffen jämväl för murbrukskalk skulle visserligen något förbilliga varan för förbrukarna, ehuru knappast i den grad att byggnadsverksamheten därigenom nämnvärt skulle stimuleras.

Tillgången å byggnadskalk torde med nuvarande ringa byggnadsverksamhet få anses fullt tillräcklig och lär för övrigt utan större svårighet kunna väsentligt utökas, särskilt om skifferbränd kalk i större utsträckning än hittills får komma till användning. Detta senare lär emellertid flerstädes förutsätta en kvalitetsförbättring, som är möjlig att ernå genom noggrannare sortering vid kalkbruken av såväl råkalken som den brända varan.

På grund av vad som ovan blivit anført får Kommissionen sammanfattande säga

beträffande cement:

- 1) att tidigare förefintlig brist å cement icke varit att tillskriva export av denna vara eller otillräcklig produktionskapacitet hos cementfabrikerna;
- 2) att en ökning av antalet cementfabriker icke är ägnad att förbättra förhållandena vid event. uppstående cementbrist, alldenstund landets cementfabriker vid utnyttjande av full produktionskapacitet kunna framställa inemot dubbelt så mycket cement som normalt förbrukas;
- 3) att de höga priserna å cement icke bero på ökad knapphet å varan och i obetydlig mån äro att tillskriva de höga sjöfrakterna å kolbränsle, utan hava till orsak höga fobpriser å kol ävensom höga transportkostnader (järnvägs- och sjöfrakter) för den färdiga varan inom landet;
- 4) att en ökad produktion av cement, som f. n. icke är önskvärd, icke torde medföra lägre priser men väl krav på export av överskottet, och dessutom allenast kan äga rum efter tillförande till cementfabrikerna av mera utländskt kolbränsle;
- 5) att det utländska kolbränslet vid cementbränningen icke kan ersättas av inhemskt bränsle vare sig i form av ved eller skiffer;
- 6) att ett förbilligande av cement f. n. endast kan åstadkommas genom statsbidrag och genom nedbringande av transportkostnaderna å den färdiga varan;

samt beträffande kalk:

- 1) att de höga priserna å kalk för byggnadsändamål betingas av stegrade arbets- och kolkostnader, höjda frakter och dyrare emballage;
- 2) att en ökning av produktionen av murbrukskalk, i den mån den är av behovet påkallad, är möjlig att genomföra antingen genom ökad kolutdelning till kalkbruken eller genom utsortering av för byggnadsändamål användbar skifferbränd kalk.

Remisshandlingen återgår, varjämte närslutes uppgift över cementpriserna den 1 februari 1918, vilka äro gällande jämväl för mars månad.

Stockholm den 14 mars 1918.

Statens Industrikommission:

K. J. Beskow.

Olof Edström.

Bilaga 3.

SVENSKA CEMENTFÖRSÄLJNINGSAKTIEBOLAGETS
CEMENTPRISER DEN 1 FEBRUARI 1918.
(UPPGIFT FRÅN STATENS INDUSTRIKOMMISSION.)

Svenska Cementförsäljnings aktiebolagets

P l a t s	Pris för 3/3 el. 2/2 skr. inklusive emballage enligt avtalet.			Leveranssätt.
	Maltesholm Ivö Klagshamn.	Öland Visby.	Limhamn.	
Uddevalle.....	7: 25	7: 25	7: 25	cif
Göteborg	7: 15	7: 15	7: 15	cif
Halmstad	7: 40	7: 40	7: 40	cif
Hälsingborg.....	7: 25	7: 25	7: 25	cif
Malmö	—	—	7: 10	franko
Ystad.....	6: 95	—	6: 95	fob fabrik
Karlskrona	6: 95	—	6: 95	fob fabrik
Kalmar	7: 40	7: 40	7: 40	cif
Oskarshamn.....	7: 15	7: 15	7: 15	fob fabrik
Norrköping	7: 35	7: 35	7: 45	cif
Nyköping	7: 40	7: 40	7: 40	cif
Södertälje.....	7: 45	7: 55	7: 65	cif
Stockholm	7: 20	7: 30	7: 40	fritt å kaj
Strängnäs.....	7: 40	7: 50	7: 60	fritt å kaj Stockholm
Eskilstuna	7: 40	7: 50	7: 60	fritt å kaj Stockholm
Uppsala	7: 40	7: 50	7: 60	fritt å kaj Stockholm
Västerås	7: 60	7: 70	7: 80	cif
	Maltesholm Ivö	Öland Visby Klagshamn	Limhamn	
Gävle	7: 20	7: 30	7: 40	cif
Söderhamn	7: 20	7: 30	7: 40	cif
Hudiksvall	7: 30	7: 30	7: 40	cif
Sundsvall.....	7: 30	7: 40	7: 50	cif
Östersund.....	7: 30	7: 40	7: 50	cif Sundsvall
Härnösand	7: 30	7: 40	7: 50	cif
Umeå.....	7: 40	7: 50	7: 60	cif
Skellefteå.....	7: 40	7: 50	7: 60	cif
Piteå.....	7: 40	7: 50	7: 60	cif
Luleå.....	7: 40	7: 50	7: 60	cif
Ovriga platser.....	6: 95	6: 95	6: 95	fob eller fbv. fabrik
	Hellekis			
	7: 45	—	—	fob eller fbv. fabrik

cementpriser den 1 februari 1918.

Frakt, som ingår i priset.	Tillkommer förhöjningar i pris t. o. m. 1 februari.	Överfrakterna hava hittills varierat.	Lastningskostnad till järnvägsvagn eller fartyg.	Överpris vid direkt försäljning.	
0: 40	11: 70	0: 75—0: 80	—	0: 40—1: 00	
0: 35	11: 70	0: 65—2: 65	—	0: 40—1: 00	
0: 35	11: 70	0: 35—0: 45	—	0: 40—1: 00	
0: 30	11: 70	0: 10—0: 25	—	0: 75	
0: 15	11: 70	0: 10—	—	0: 40—1: 00	
—	11: 70	—	—	0: 40—1: 00	
—	11: 70	—	—	0: 40—1: 00	
0: 33	11: 70	0: 15—0: 30	—	0: 40—1: 00	
—	11: 70	—	—	0: 40—1: 00	
0: 50	11: 70	0: 25—3: 10	—	0: 40—1: 50	
0: 50	11: 70	0: 50—2: 92	—	0: 40—1: 00	
0: 65	11: 70	1: 00—2: 80	—	0: 40—1: 00	
0: 60	11: 70	1: 00—2: 85	0: 15	0: 80—1: 25	
0: 60	11: 70	1: 00—2: 85	0: 15	0: 80—1: 05	
0: 60	11: 70	1: 00—2: 85	0: 15	0: 80—1: 05	
0: 60	11: 70	1: 00—2: 85	0: 15	0: 80—1: 05	
0: 80	11: 70	1: 00—3: 30	—	0: 80—1: 05	
0: 50	11: 70	1: 00—3: 50	—	0: 40—1: 00	
0: 50	11: 70	1: 00—1: 75	—	0: 40—1: 00	
0: 50	11: 70	1: 00—3: 15	—	0: 40—1: 00	
0: 50	11: 70	1: 00—3: 00	—	0: 40—1: 00	
0: 50	11: 70	1: 00—3: 00	—	0: 40—1: 00	
0: 50	11: 70	1: 00—3: 10	—	0: 40—1: 00	
0: 65	11: 70	0: 85—3: 31	—	0: 40—1: 00	
0: 65	11: 70	1: 35—7: 45	—	0: 40—1: 00	
0: 65	11: 70	1: 35—	—	0: 40—1: 00	
0: 65	11: 70	1: 35—2: 85	—	0: 40—1: 00	
—	11: 70	—	—	0: 40—1: 00	
—	11: 70	—	—	0: 50—1: 50	